

NO ÉS UNA ONG

El papa Francesc va utilitzar no fa massa temps la frase que els catòlics no som una ONG". Efectivament l'Església no és només una ONG, però sí és la més gran ONG del món. Hi ha, però, ONGs que es fixen més en la quantitat que en la qualitat del seu servei. Hi ha també una gran diversitat de dimensions, de models de gestió i de carismes entre les entitats d'Església, però a totes els uneix el mateix esperit evangèlic de: *en tot estimar i servir*. A més, darrere de les gran institucions com Càritas i Mans Unides i d'altres no tan grans però també eficients, hi ha una institució eclesial identificada, que els dona garantia de pertinença. Alguns religiosos dedicats a l'ensenyament, com ara els germans maristes i els de la Salle han anat ampliant el seu carisma fundacional de l'educació escolar fent-se presents en els barris degradats, dedicant-se a serveis socials concrets i promovent dins les escoles el voluntariat i el coneixement de la realitat humana propera o llunyana, perquè la solidaritat fraterna –que és el nou nom de la caritat– és consubstancial a l'Església arreu del món. De manera que cadascú en la seva parcel·la o especialitat està realitzant una part de l'evangeli de Crist, i perquè ell estimava sense distincions de raça, sexe, ni cultura, estan obertes a qualsevol tipus de persones i atenen tothom que poden i més atendrien si més poguessin. És l'Església en la seva vesant samaritana, que ajuda el necessitat, perquè a més de veure-hi un ser humà, hi veu un germà i encara al mateix Crist, que va dir: *"Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat"* (Mt 10,40). *"El que féreu per un d'aquest més petits m'ho féreu a mi"* (Mt 25,40). S'ajuda sense parar la mà per cobrar el favor, sense esperar res a canvi. Però la identitat cristiana és la base de l'acció social de les entitats d'Església, que sovint treballen en xarxa, per respondre amb eficàcia al repte d'atendre les persones que més ho necessiten, i així posen en pràctica els consells evangèlics de donar pa al qui té fam, beure a l'assedegat, vestir al despullat, visitar als presos i malalts, etc. (Mt 25). Només que el més important no és tant el que fem (que ho és i molt) sinó el que som, perquè precisament fem el que fem perquè som el que som. El que ens unifica és el seguiment de Jesús i els valors evangèlics. Només que a més de l'aliment i ajuda material, no hem d'oblidar mai per mai d'oferir i donar l'aliment i l'ajuda espiritual. I quan s'escaigui *"donar raó de la nostra esperança a qui ens la demani"* (1Pe 3,15). Perquè si no fos així, aleshores sí que seriem només això, una ONG i prou, que no és poc, però que des del punt de vista cristià tampoc ho és tot.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL CALOR I TEMPS D'ESTIU

El passat cap de setmana amb el diumenge de la Pasqua de Pentecosta o de pasqua granada com se l'anomena tradicionalment i també en ser festa el dilluns en segons quines poblacions de Catalunya, entre elles la capital del cap i casal, Sant Feliu va viure una extraordinària animació de visitants, fet que va comportar que la platja s'omplís d'agosarats banyistes i d'altres que només hi varen prendre el sol, tot mercès a la bonhomia del temps que aproximadament des de l'inici d'aquest mes de juny ofereix unes temperatures molt elevades pròpies del mes de juliol i amb uns paisatges clars i plens de sol i lluminositat.

L'ambient que es va viure a Sant Feliu fins quasi al final de la tarda del dilluns, però especialment pel que fa al diumenge matí-tarda, semblava ja que estàvem en plena temporada d'estiu. Gent, cotxes, terrasses plenes i els carrers amb molts vianants feia que tot plegat presentés un gran ambient.

Fins i tot varen fer acte de presència alguns estrangers, súbdits d'altres països d'Europa, que probablement són habituals de la ciutat per tenir la seva vivenda a casa nostra. Per descomptat que cal tenir en compte els residents temporals de segona vivenda a Sant Feliu i rodalies, provinents de l'àrea metropolitana de Barcelona. A aquests cal afegir-hi també els provinents de països de l'est que des de fa temps resideixen al municipi i que formen amb les seves famílies una gran colònia integrats molts d'ells a la població, si bé amb algunes excepcions.

És d'esperar ara que el tret d'inici oficial de la temporada estiuenca de Sant Feliu sigui donat a finals de la propera setmana que serà quan entrarem oficialment a l'estiu, els fills i criatures dels catalans hauran acabat el curs escolar, i com a tastet de les vacances hi haurà en principi el llarg pont de la festivitat de Sant Joan, que amb quatre dies de festa serà com un prelude de les vacances oficials d'estiu dels mesos de juliol i agost.

Això pels que tinguin la sort de treballar, perquè malauradament hi ha personal que fa vacances tot l'any per manca de feina, tot i que les veus oficials vinguin a dir que ja hi indicis de recuperació. Aquest tema s'haurà de veure passat l'estiu, tot i que per ara encara es pronuncia la frase que a l'estiu tota cuca viu.

MINOTÀIRES GUIXOLÈNS

INTRAHISTÒRICS

A la pàgina "Enrecuerdo.com", dedicada a preservar la memòria dels morts víctimes de les guerres, apareix sense nom, amb un succint pseudònim, "En Trumfo", i la breu anotació que procedia de Sant Feliu de Guíxols. S'ignora el lloc on va morir i la data exacta: entre 1936 i 1939. No hi ha més dades: ni la seva edat, ni la seva condició. Res. Com ell, molts: "El Ros", també de Sant Feliu, soldat republicà, mort a Lleida un dia indeterminat de 1938; "En Cirera", originari de Santa Cristina d'Aro i mort en algun lloc d'Extremadura; "En Matagalls", natural de Banyoles; en Josep Abizanda, de Ripoll, mort el març de 1938 i desaparegut; els germans Vilaret, de Cassà, morts amb un any de diferència (un al gener de 1938, a Terol, i l'altre al mateix mes de 1939, a Ulldemolins: quin tràngol per als seus pares si encara eren vius); en "Quimet Hortalà", de Montagut, jove de 20 anys caigut al "front" –així d'asèptica és la resenya–. Per què continuar. Visiteu la pàgina, o qualsevol altra semblant. L'experiència és demolidora per –quasi– qualsevol consciència.

No per a totes les consciències, això també és cert. Recordem les reaccions que va suscitar la iniciativa del jutge Garzón d'obrir una investigació sobre els desapareguts durant la Guerra Civil? L'actual president, Rajoy, la va saludar amb aquestes paraules: "no condueix a res"; Jaime Mayor Oreja, eurodiputat amb el sou de tots, va titllar la providència de "disbarat"; la somrient Soraya Sáenz de Santamaría, llavors portaveu del PP al Congrés, va advertir que era un acte "sorprenent i no per bé". Ja sabem que d'aquesta investigació només va emanar una imputació: la del propi jutge, acusat de prevaricació. És intrahistòria recent. Se li va absoldre l'any 2012, però en aquesta mateixa data va ser condemnat –també per prevaricació– per les escoltes il·legals durant la investigació del cas Gürtel: onze anys d'inhabilitació. Missatge rebut.

Segons revela l'organització "Jutges per a la democràcia" Espanya, amb més de 114.000 desapareguts, és –després de Cambodja– el segon país del món amb major nombre de víctimes de desaparicions forçades les restes de les quals no han estat mai recuperades ni identificades. Una fita de tal calibre que, amb tota probabilitat, s'ha d'integrar en això que el govern anomena "marca Espanya" i que, sens dubte, explica el seu mirar cap a un altre costat quan els familiars reclamen accions reparadores malgrat l'existència d'un mapa de fosses comunes (una de les darreres contribucions del ministeri de Justícia de l'anterior govern socialista).

De vegades, un ensopega amb una pàgina a la xarxa que li crida l'atenció, comença a llegir i se li omple l'ànima de fel. Potser és per això que els nostres actuals dirigents es preocupen tan poc pel futur de l'educació en aquest país: per evitar aquests disgustos als adolescents d'avui, cada vegada més improbables lectors demà; amb el *WhatsApp* ja en tenen prou.

JULIO FALCES BORJA

www.setmanariancora.cat – facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guíxols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guíxols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACPC
ASSOCIACIÓ
CATALANA
DE LA PREMSA
COMARCAL

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Presidència